

Szívárvány

A DÉBRESENI HAGYTERDŐI REFORMÁTUS ÖSVÉNYKÖZSÉG LAPJA

04/9.

„Te vagy sziklaváram, vezess...!” (Zsolt 31,4)
címmel 332-en táboroztunk a tatai Öreg-tó partján

„Szívárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Többgenerációs nagytáborunkat 332 (a hétvégére 346) fő részvételével tartottuk Tatán. A bölcsődések, óvodások, hittanosok, ifisek, szülők és nagyszülők átlag életkora 29,2 esztendő, mert a tábor lakóinak közel 52%-a 25 év alatti volt, köztük 140 ifis. Kilenc éve, az első ilyen nagytáborunkban, Füzérradványban még összesen voltunk 145-en!

Ez a hét közel hat millió forintba került, mely alapvetően a részvételi díjakból gyűlt össze. Sokan nehezebb anyagi körülményeik miatt, mások pedig missziós céllal kaptak (63 fő) anyagi támogatást egyházközségünk költségvetéséből, tagjaink céladományaiából, valamint önkormányzati pályázatunkból.

Dél előttünként 18 bibliakörben beszélgettünk az alábbi témadrapérián olvasható napi témákról. A beszámolókból remélem kitűnik, hogy érdemes volt imádkozni és ennyi pénzt, sok fizikai és szellemi munkát áldozni ezért a táborozásért.

Püski Lajos lelkész

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon!” – olvassuk a Bibliában (Péld 22,6).

Ezen a nyáron is igyekeztünk az óvodásokat az életkoruknak megfelelően foglalkoztatni: játékosan, sok-sok szemléltetéssel. Történetként a bolond és az okos házépítővel ismerkedtek meg a gyerekek a hét folyamán. Üzenetként azt igyekeztünk átadni, hogy jó, ha az életünkben Krisztus van az első helyen, Ő legyen életünk kősziklája.

Ehhez kapcsolódott az aranymondás is: „Te is építsd életed Krisztusra!” Annnyira vonzó volt számukra az „építkezés” – amit mindennap eljátszottak –, hogy a gyülekezetnek is előadták a bibliai történetet. Őszinteségükkel, gyermeki szerepjátszásukkal sok felnőtt szívébe belopták magukat. A szívünk hálás, hogy ezek a csöppségek ilyen nyitottsággal, érdeklődéssel fogadták Isten üzenetét.

Hála és dicsőség ezért Istennek!

Rác Klára, óvodás csoport

„Te vagy sziklaváram, vezess...” (Zsolt 31,4)
(Keresztyén identitásunkról)

- „Többé ne tévelyedjék el tőlem...” (Ez 14,11)
- „A lelki kősziklából ittak, amely velük ment...” (1Kor 10,4)
- „Az Úr lát minden embert...” (Zsolt 33,12)
- „Sok isten van, de nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya...” (1Kor 8,6)
- „De nekem az Úr a váram...” (Zsolt 91,2)

Táboroztunk...! Most már tényleg írni kellene valamit. Már egy hete, hogy hazajöttünk, de ismét nincs ihletem. Akkor benyomom a TV-t. Műsor a REND-ről, a dunántúli reformátusok találkozájáról. Rögtön az első riporter kérdés: „Mit vár ettől a tábortól?” – Közhely!?!

Így kezdtük mi is Mózes Áron csoportjában, majd a végén a morzsaszedegetésben ismét felvetődött a kérdés: Mit kaptunk a tábortól?

Nem sorolom fel a várakozásokat és a tapasztalatokat, minthogy nem jegyzeteltem. Részemről elvárás egy emberi konfliktusoktól mentes, saját identitásomnak megfelelő közösségben való részvétel, melyben közelebb kerülhetünk az Istentől felkínált lelki békességhez.

Ezzel szemben már az első nap kérdésfeltevésére szinte azonnal megfogalmazódott a válasz: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy óvd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15) – idéztük ketten is. Így élhetjük meg saját hitünket, így tehetünk bizonyosságot. Élnünk kell az életben eléánk kerülő feladatokban, kihívásokban.

Honnan tudjuk, hogy mi a feladatunk, mi jó nekünk? „Élni kell az Istennel való kapcsolatban, imádkozásban, igeolvasásban. Természetesnek, minden napnak kell lennie életünkben Isten jelenlétének, és akkor adódnak a válaszok, feladatok” – fogalmazta meg csoportunk egyik tagja.

Identitás – ez volt a tábor kulcsszava. Elgondolkoztunk belső önazonosságunkról, és közösségi identitásunkról is. Többször szemléltettük, hogy a fő téma nagyobb értelmzési egységben nyerhet igazán

értelmet. Református identitásunk fontos összetevője számomra az éneklés, elsősorban a zoltáréneklés, melyet gyakran imádságként élek meg. Vártam ezt az élményt a közös éneklésben, de az első napokban nem igazán sikerült rátalálnom. Nyilvánvalóan szükség van a gyermek- és ifjúsági énekekre, sőt új énekekre. Komoly kapcsolatteremtési lehetőség a generációk és más felekezetek vonatkozásában is. Mégis úgy gondolom, nagyobb hangsúlyt érdemelne a református egyházunk közös gyökerét adó „fekete énekeskönyv”-beli énekek éneklése, gyakorlása, tanulása tábori körülmények között is.

Jó volt látni gyerekeinket (nem csak a sajátunkat), és jó volt kötetlenül beszélgetni akár a saját kortársainkkal, akár idősebb vagy fiatalabb táborlakókkal. A kényelmes, nem zsúfolt elhelyezés, a megfelelő tisztálkodási lehetőségek fontosabbak voltak idősebb testvéreinknek, mint a bőséges étkezés. Az utóbbi, konyhai területen sajnos komoly gondot jelentett a mosogatás néha szemmel is látható hiányossága.

Összességében gondolatokkal feltöltődve, lelkileg felfrissülve érkeztünk haza.

*Bécsi Gáborné Szécsi Éva
középgenerációs (17-es) csoport*

Tábori bölcsődében

Az év közben járó ifisek mellett többen jöttek csoportunkba olyanok, akik nem velünk konfirmáltak, bár korábban már voltak táborban. Csoportos beszélgetéseket Győri Zsuzsi és Tamás Gergő vezették. Ezek a „csoportterápiák” jók voltak, olyannyira, hogy többen is megígérték, járni fognak év közben is ifire.

A keddi esti áhítatot mi tartottuk. A Gergő igemagyarázata mellett előadtunk egy történetet.

Többféle sportolási lehetőség közül választhattunk: foci, kosárlabda, röplabda. A fociban indultunk, de nem sikerült dobogóra kerülni. A csillagtúrán, egy kis séta után leültünk az egyik stégre, ahol némi rágcálnivaló mellett jót beszélgettünk. Hét közben még több alkalommal együtt szórakozhattunk az ifiben: vízibiciklizés, esti kártyázások, séták.

A táborgyertya volt a hét csúcspontja humoros részeivel és meghitt pillanataival. A táborhely bizonyos pontokon (pl. étkezés) gyengébb volt, más esetekben (pl. a használható termék) jobb volt, mint az előző évi. Jó volt a szép kisvárosban szétnézni. Beszélgetéseink személyesen is sokat jelenthettek mindenkinek.

Mózes Márk, legújabb ifi (15 évesek)

„Megtankoltam!” Egy hét alatt, Isten igéjével kb. 340 másik „autóval” együtt! Kerestük önmagunkat, „karbantartást” végeztünk.

340 fős közösségben, kis 15 fős csoportokban és a négy-hat fős lakóegységekben. Az Úr igéjét „tankoltuk” a közös étkezések, a kiscsoportos beszélgetések, a délutáni szabadidős programok és a közös éneklések során a „Csillag”-nak hívott épületben. Esőben, sárban, szélben, kevés napsütésben.

Felépítettük a Csillag-templomunkat! Bokáig érő vízzel, szedett-vedett székekkel, hideggel várt a hét elején bennünket, és mi lassan templommá varázsoltuk. Szorgos kezünkkel, esti áhítatokkal, közös éneklésekkel, az Úr segítségével.

Mi vagyok én, miért vagyok én? Mi a biztos pont az életemben? Az egész hét alatt mindig Krisztushoz tértünk vissza. Ő a biztos pont az életünkben, Ő az, akihez mindig fordulhatunk. Nem kell félnünk attól, hogy Ő mindent lát, mert ő jóságos velünk.

Hálát adok azért az Istennek, hogy idén is együtt lehettünk a gyülekezettel Tatán, hiszen az én kis családomnak ez a nagy szeretettel teli gyülekezet nem magától értetődő. Ez a kapocs a magyar családunk-

hoz is, mivel mi külföldön élünk. A jó tanácsokat pedig, amiket a csoportomban kaptam a hitben nevelésről, biztosan meg fogom szívlelni.

Jövőre újra találkozunk a „benzinkútnál”!!!!

Paulitsch Adrienn, közép-generációs (13-as) csoport

Óvodás csoport

Nyugdíjas csoport

A hét vezérigéje elkísért bennünket: „Te vagy sziklaváram, vezess!” (Zsolt 31,14) Ezért a hétért már otthon többen is imádkoztak. A táborban az ovisok, az ifjak figyelmesek, segítőkészek voltak. Örültünk a sok fiatalnak, akik lendületet, színt vittek a programokba. A délelőtti témafelvezetések szemléletesek voltak. A sziklára épült tatai vár a Krisztusra épített életet példázta. Az ovisok táborgyertyás előadása a homokra és kősziklára épített házról igen kedves volt. Csoportunkban többször énekeltük a régi gyermekéneket: „Sziklára rakd a fundamentumot...!” Ez az üzenet megerősödött bennünk. Az énekek, műsorok, esti áhítatok szívünkbe vészték, hogy Krisztus, korunkban is erős sziklavár. Keressük hát mindenben az Úr akaratát! A táborgyertya alkalma Krisztus szeretetének áradása volt köztünk. Záróalkalmunkon Jézus szavaival összegeztük a tapasztaltakat: „Jézus a világ világossága”(Jn 8,12), s akik hiszünk Benne, mai tanítványok, az Ő világossága lehetünk családjunkban, környezetünkben! Áldjon és őrizzen meg minket az Úr az Ő világosságában!

*Dr. Nagy Mihályné
nyugdíjas csoport*

Ebben az évben Tatán tölthettünk egy hetet a gyülekezettel. A hét alapigéje a Zsoltárok 31,4-ből szólt hozzánk: „Te vagy sziklaváram, vezess...” Bár az időjárás nem mindig volt megfelelő, de ez nem szabhatott gátat annak, hogy jókedvűen beszélgessünk kiscsoportokban az ígéről és a felmerülő kérdésekről. A délelőtti

alkalmakon lehetőség nyílt önmagunk jobb megismerésére. A délutánok ismét bővelkedtek programokban. Lehetett kézműveskedni, sportolni, vetélkedni. Az „Enci Tours” (picifisek) jóvoltából alkalmunk nyílt Tata számos nevezetességét megismerni. Idén sem hiányozhatott a csillagtúra és a táborgyertya sem.

Számunkra ez a tábor más miatt is fontos volt, hiszen ifvezetőnk, Veres Peti jövőre már segédlelkészi évét tölti Monoron, ezért nem tudja tovább vezetni rendszeresen csoportunkat. Így a táborban, ha nehéz szívvel is, de elbúcsúztunk tőle, megköszönve 4 éves szolgálatát, s reménykedve abban, hogy jövőre újra találkozunk.

Kapocska Ildikó, minifi (18 évesek)

Picifisek

Csodálatos hetet töltöttünk a festői szépségű tatai Öreg-tó partján. A mindennapi életből kizökkenve üdítő volt egy olyan napirend köré szerveződve élni, melynek középpontjában Isten állt. Másodszor tapasztalhattuk meg a közösséghez tartozás és Isten szeretetének áldását. A közös felvezetések jól előkészítették lelkünket a délelőtti kiscsoportra, ahol vezetőnk, Püski Lajos lelkész testvérünk segítségével olyan erkölcsi alapkérdéseket beszélünk meg, mint az önazonosság-tudatunk megfogalmazása, vagy életünk viszonyítási pontjainak megkeresése. Örömteli volt számomra, hogy a csoportban sokan megosztották személyes érzéseiket, gondolataikat.

Eközben nekünk megnyugtató volt a tudat, hogy a gyermekeink a bölcsődés, és az óvodás csoportban „jó kezekben” vannak. A remekül szervezett délutáni programoknak köszönhetően nagyon gyorsan elröpült ez a hét. Vértzetet kaptunk és lelki muníciót, melynek segítségével bátran nézhetünk szembe a „világ” nyújtotta kihívásokkal és a hitünket próbálgatókkal.

NAGY ÉLMÉNY VOLT, KÖSZÖNJÜK a szervezőknek is!

*Kristóf Péter
középgenerációs (12-es) csoport*

Kisifjések

14 mosolygós fiú és 4 piros arcú kislány aranyozta be minden délelőttünket Tatán. Okosak, figyelmesek voltak mindannyian. Mindegyik gyerek egy külön költemény. Csodálatos volt felfedezni – már amennyire egy hét alatt lehet – a bennük rejlő titkokat, sok értéket. Az egyiknek állandóan ragyogott a szeme, a másik szelíd arcával figyelt. Aztán volt, aki lesütött arccal ült, de kérdéseiből kiderült, hogy egész lelkével ott van közöttünk. Zsongott a terem 10-12-ig minden nap, volt benne élet, jókedv bőven, sok nevetés, de volt bizony, amikor az „ellentétes erők” találkoztak, s a vitától volt hangos a csapat. De ha akartak – és akartak! – csendben figyelték, hogy Nehémiás élete hogyan alakul, Isten milyen próbák elé állította őt is. Azóta is sokat gondolunk – Éva néni és én – rájuk, szívünkbe zártuk mindnyájukat, azzal a jó érzéssel, hogy ők készek Isten Igéjére figyelni, s abból tanulni. A mi feladatunk, felnőtteké pedig az, hogy tanítsuk őket kitartóan. Hála Istennek értük!

Magdi néni, kishittanosok

Legeslegújabb ifi

„Az Úr lát minden embert...” (Zsolt 31,4) ...és látja, lassan felnövünk. A táborban 20 év körüliek húsznál

többen beszélgettünk az Egyről. Idén már a kiscsoportos alkalmak jelentették számunkra a legtöbbet. Korábban gyakran néztük az óránkat, mikor lehet már ebédelni. Most viszont a csoportvezetőinket alig hagytuk szóhoz jutni. Mai fiataalként kezdünk leszakadni szüleinkről, és tele vagyunk kérdésekkel, problémákkal. A foglalkozások alkalmával kimondtuk, hogy jó az, hogy Isten: lát mindent, értelmet ad életünknek, megtanít a helyes értékekre, ellenőrzi tetteinket, gondolatainkat és a hitünkben vezetni akar.

Szeretnénk mindezeket olyan öntudattal elfogadni és megélni, ahogyan Nehémiás. Életkorban, önállóságban, és bízunk abban, hogy lehetőségeinkben is egyre közelebb kerülünk hozzá...

Kisifisek (19-21 évesek)

Minifi

Kishittanosok

A táborban az első foglalkozáson fát rajzoltunk, és megállapítottuk, hogy a fának a gyökér nagyon fontos része, mert rögzít és táplál. Ilyen „gyökér” lehet életünkben Isten. Második nap a víz kapcsán a keresztségről volt szó, és megértettük, hogy a keresztség a bűnbocsánat és az új élet jelképe is. A héten rádöbbenünk, hogy:

- Isten lát bennünket,
- a gyermekek is tudnak és tehetnek hitvallást,
- bennünket is érhetnek támadások.

Örültünk, hogy a foglalkozások második részén tánccal dicsőíthettük az Urat.

Kata néni, Nagyhittan

Középgenerációs (14-es) csoport

Tatán 332-en táboroztunk 2004 nyarán

„Jézus életem, erőm, békém, Jézus társam, örömöm...” Amióta hazajöttem a tatai táborból, egyre csak ezt dúdolgatom magamban.

A nyitott, oldott, egymás hitét építő beszélgetéseink csúcspontja az a foglalkozás volt, amikor a „Mit teszünk kísértések és próbák idején?” kérdésre kerestük a választ. Először igyekeztünk különbséget tenni a két fogalom között.

A kísértésről a következő felismerések hangzottak el: Csábító. Tudjuk, hogy nem építő, sem nekünk, sem környezetünknek. De mégis... Lehet, hogy a lélek kész a lemondásra, de a test nem. Ha a próba elől ki akarunk térni, ez is kísértéssé válhat. Az Istentől, az Ő akarától, küldetésünktől, szolgálatunktól akar eltávolítani.

A próbák helytállásra, állhatatosságra készítetnek, edzenek, megerősítenek, Istenhez visznek közelebb bennünket. Ahhoz, hogy ezeket fel tudjuk ismerni, és különbséget tudunk tenni, jól tudunk dönteni, belső énünket, gyenge pontjainkat, de erősségeinket is tisztán kell látnunk. Önmegismerésünket segítik a következők: Legyünk állandó kapcsolatban Istennel, imádsággal, és a Szentírás naponkénti olvasásával. Gondolatainkat, beszédünket, cselekedeteinket tartsuk kontroll alatt. Tisztázzuk magunkban, nevezzük meg magát a kísértést vagy próbát. Nevezzük néven, hogy mi a hasznunk, mi a kárunk, miben ártunk másoknak. Fogalmazzuk

meg, ki életünk biztos pontja. Beszélgethetünk testvérekkel a kísértésről. Imádkozhatunk közösen, hogy minél hamarabb ki tudjunk lépni belőle. Gondolatainkat tudatosan tereljük jó irányba. Kezdjük más bajával is foglalkozni. Tegyük a dolgunkat, mint Nehémiás.

A környezetünket körülvevő világ örökké változik. Újabb és újabb kísértések, próbák előtt állunk. Ezért újra és újra meg kell határozni önmagunkat, hovatartozásunkat. Ha mindezt megteszük, önmagában még nem elég. Nehémiástól sokat tanulhattunk. Sírt, gyászolt, böjtölt, imádkozott és Istenre figyelve cselekedett. Nekünk mennyivel könnyebb, mert Isten irántunk való szeretete megkönnyítette a hozzávetető utat, Jézus Krisztus által. A próbákat végig kell csinálnunk. A kísértéseknél választanunk kell az Úr Jézus és a Kísértő között. Ha Jézust választjuk, a kísértésekben nem csak ésszel, hanem szívvel és testtel is győzedelmeskedhetünk. Amit megígérünk neki, engedelmesen meg is tudjuk tartani, mert Ő adja az erejét a mi békességünkhöz. Ez az igazi szabadulás, a belső döntésünk alapján. Egymásba fűzött gondolataink végére így jutottunk el odáig, hogy hogyan maradhatunk „támadások idején” hiteles keresztyén életpéldák azoknak, akiket Isten ránk bízott, és a külvilágnak is.

*Turza Teréz
középgenerációs (16-os) csoport
Táncoltak*

Győri Márti énekel

Lelki morzsáinkból gyűjtöttem össze néhányat:

A táborban hangsúlyos volt, hogy – nekünk, keresztyéneknek feladatunk, hogy Isten szerinti módon szemléljük a világot és önmagunkat. Ebben segít a rendszeres bibliaolvasás.

– Isten az Ige által üzen és akar megtisztítani minket. Ehhez gyakran nehéz próbákon kell helytállnunk. Az Úr a keskeny, de jó úton biztosan vezet bennünket.

– Isten gazdája életünknek. Az Atya szent fiát, Jézust küldte értünk Megváltóként. Ha Őt így fogadjuk szívünkbe, Vele egy úton járhatunk. Imáinkban elé vihetjük hálánkat, bűnbánatunkat s gondjainkat. Meghallgat, segítséget és bölcsességet ad.

– Ki vagyok én Krisztusban? Megpróbált hitünk segíthet a kísértések és támadások idején, ha teljes szívünkéből elfogadtuk Jézust, és az Ő tiszta fehér ruháját magunkra vesszük.

*Nagy Zoltán
középgenerációs (14-es) csoport*

Egy gyertya világított az éjben. A kicsiny láng törékeny volt, megtörhető, mulandó, de mégis büszkén lobogott, és hirdette, hogy nem a maga dicsőségére ég, lobog olyan fényesen. Lassan több tétova lángocska is felvillant, és az ég felé nyújtózkodott. Sok apró láng. Parányi gyertyák az éjben.

A csönd olyan átható és meghitt volt, hogy minden ember szívét átjárta, aki átérezte az esemény minden jelentőségét és érzelmét. Sok ember szíve megdobbant, mert szépek voltak a gyertyák, és szép volt a pillanat. Mindenki tudta, belül érezte, hogy a lángocskák ők maguk, az emberek, akik kicsiny kis fényükkel világítani fognak. Tudták, hogy most nem ők voltak a fontosak, most az egyszer nem. Az ember néha hatalmas, de most minden emberi tulajdonság eltörpült. Csak a kis gyertyák lobogtak törhetetlen fenséggel az éjben.

Kinyitottam a szemem. Hirtelen nem tudtam, hol vagyok, de egy szempillantás után beugrott minden. Július huszonhatodika volt, pontban dél. Már csak néhány óra, és a gyülekezet megérkezik Tatára.

Zeöld Emese, Újifi (16 évesek)

A jövő „reménységei”

Háború van. Ez derült ki számunkra kedden délelőtt. 23 gyermek tartozik csoportunkba, mégiscsak hárman akarnak szerepet tanulni szombat estére. Sebj, hiszen úgyis nyár van, s nem szabad még most is memorizálással traktálni őket.

Az esti munkatársi megbeszélésen őszintén beszámolunk kudarcunkról, s védjük gyermekeinket, hogy rájuk fér a pihenés. De azért nem titkoljuk: Háború van.

Lelkésznőnk lelkesít minket:

– Ne adjátok fel! Olyan szép szokott lenni. A fiatalokban egy életre megmarad az emléke. A helyszín adta lehetőségeket használjátok ki!

– Jó, döntöttük el, ha harc, akkor legyen harc, s öltözzük fel a lélek fegyverzetét. Másnap reggel újra kérdezzük gyermekeinket:

– Istennek, szülőknek, gyülekezetnek akartok önként, fáradozást vállalva szolgálni?

A háború eldőlt, mert mindenki lelkesen vállalta az előttünk álló fáradságos munkát. Ez a közös győzelem nyilvánvalóvá vált szombat estére. Előadásunk kezdetén büszkén mondtuk a prédikátorral: „*Háború idején nem engednek szabadságra senkit.*” (Préd 8,8)

Kristófné Máthé Ildikó, Bokorné Máthé Gabriella, középhittan

Próbák között

Zulu ének

A gyülekezeti tábor mindig különleges élmény, legyen az ember apró, nagy, vagy éppen PICI. Az idén sem történt ez másképp. A hét eleji naposság elősegítette összerázódásunkat, így jó hangulatban tudtunk készülni az „Ismerd meg hazádat” mozgalmunkra, melynek során Tata megmutatása volt a célja PICI csapatunknak. A foglalkozásokon a beszélgetések mellett a játéknak is akadt hely, de a dalos pacsirta is előtört belőlünk. Ifivezetőink ezen eléggé meglepődtek, mivel le se tudtak állítani minket. A csillagtúrán az idén sem láttunk sok csillagot, de kellemesen töltöttük az estét, és az egész hetet is a békés Öreg-tó partján. Nem utolsósorban gasztronómiai ismereteinket is bővíthettük: van, ahol a grízestészta uborkával a nyerő. Az újhelyi dinnyéknek pedig, reméljük semmi bajuk nem történt a sok csuklástól, legalábbis bízunk benne, hogy jövőre jól fognak esni az éhes táborozóknak.

Varga Marcsi, picifi (15-16 évesek)

Kézműves munkák

Hitünk alapja a Kőszikla. Sziklára és várra láttunk a táborból. Szemlélődve vizsgáltuk a csöndben magunkat a hét jelmondata szerint: *Te vagy az én sziklaváram; vezess, és terelgess engem nevedért* (Zsolt 31,4). Ehhez kapcsolódott minden téma.

Rádöbbsentem, volt úgy életemben, hogy háborogva félrevonultam. Kézenfogott az Úr, *Ő lát minden embert* (Zsolt 33,12); visszavezetett és intett: többé ne tévelyedjék el tőlem (Ez 14,11). Nehémiást tanulmányoztuk három éve az itthoni bibliakörünkben. Most ismét megragadott a csoport hozzászólásaiban, ki és hogyan alkalmazza életében, hogy *Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom* (Zsolt 91,2); valamint a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt (1Kor 10,4). Erre szeretném én is építeni életemet az én Uram vezetésével, hogy az legyen Istennek tetsző és testvéreimnek hasznos. Fohászokodom érte a zsolttárossal: *„Te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”* (Zsolt 143,10).

Köszönöm, hogy eljuttottam a táborba és lelkiekben épülhettem.

*Bíró Istvánné Éva
középgenerációs (15-ös) csoport*

Az idei tábor sem szégyenkezhet a többi református tábor között: jó szervezés, szép táj, kell még egy táborhoz ennél több? 330 ember, meg egy táborhely. Az idén is nagyon jó táborunk volt, de valami változott a csoportunkban... háát persze, most már mi is konfirmáltak vagyunk, mi is ifisek vagyunk, mi is teljes jogú gyülekezeti tagok vagyunk! Az ifis vezetőink

mindent megtettek, hogy a kedvünkbe járjanak, bár mi néha nem voltunk a legjobb ifisek. Jó társaság, jó ételek (ej az a kovászos uborka!), vidám pillanatok, közös éneklés. Számomra kicsit zsúfoltak voltak a programok, nem mindenhova jutottam el, ahova akartam. Sajnos. Sok sportolási lehetőség volt, bár mi kicsit gyengén teljesítettünk... Külön köszönet az Enci + Ákifinek, akik túrákat szerveztek. Az utolsó nap volt a legjobb, bár mi nem léptünk fel. És a 6. nap vége felé jött a koppanás: már megint eltelt egy hét, vége a tábornak. Hogy fog hiányozni mindenki! A vonaton hazafelé eszembe jutott: jövőre is lesz tábor.

Szabó Szabolcs, most konfirmáltak ifje

Vasárnap későn, mikor a hosszú vonatkozás után hazaértünk, még akkor este feltöltöttem az idei táborban készített fotókat a számítógépre, biztos, ami biztos. Így akadtak „kezembe” a tavalyi sátoraljaújhelyi fényképek, s noha nagyon fáradt voltam, nem tudtam megállni, hogy végig ne nézzem őket – tavalyiakat és újakat úgyszintén – újra és újra. Mintha nem egy hosszú év repült volna el a két tábor között, ugyanaz a mosoly és öröm a jól ismert arcokon. Régi ismerősök és barátok az ifiből, gyülekezetből, Debrecenből – sokukkal a ritka évközi találkozás mellett csak ilyenkor adódik lehetőség igazi beszélgetésre. De jó volt a fotókon visszaneézni azok arcát is, akik „újjak”, akikkel lehet, hogy csak egy alkalommal táborozunk-táboroztunk együtt, de én miattuk is ugyanazzal a várakozással érkezem minden évben a táborba, s adok hálát, mint értetek régiek. Mert a másik megismerése révén egyéni épülésünk tovább gazdagodik, formálódik, az imaközösségekben megerősödik. Talán számunkra észrevétlenül válhatunk másnak bizonyoságtévé. Ez olyan szolgálat és ajándék egyben, melyet kérnünk és keresnünk kell, s egyben hálát is adni érte – fogalmazódott meg számtalanszor a délelőtti beszélgetések alkalmával is. Egyszerűnek tűnik, de oda kell figyelnünk rá, mert a legtöbbször ezt olvastuk a hét elején feltett „Mitől tartasz leginkább a héten?”

kérdésre válaszként: „Egyedül fogom érezni magam a táborban...”

Biztos, hogy mindig megálltunk beszélgetni Tatán? Én kétszer nem, azóta is bánom...

Tovább nézegetem a képeket, már ki tudja hányadszor...

„Egymást erősítő különbözőségek” – olvasom az egyik újhelyi képen, s holmi „véletlen” folytán a tavalyi és idei záró est képei következtek. Nagy ajándék évről-évre, hogy tanulhatunk egymástól. „Kicsiknek nagyoktól, nagyoknak kicsiktől” – szölt a hét számomra egyik legfontosabb imádságában, s tényleg elkel a figyelmeztetés, ne szégyellj gyermeki szóval hálát adni, s ha nincs épp „zsolnár” az életben, szóljon a te „zulu” éneked, de „énekelj” az Úrnak! Jövőre remélem Te is jössz (megint)?

*Szabó István
 Fiatalok köre (25-30 évesek)*

Vonatra várva

De szépen csináltad!

Óda a grízes tésztahoz

Grízes tészta, ó! Te nagy népi eledell!
Sok ember ízesen oly igen – igen kedvel.
No, de azt nem értem, mi történt itt Veled,
Hogy e táborban – gondoltad –,
e sok embert megleped?

Mert bizony ám, ilyet még nem látott a világ,
Hogy grízes testeden úgy utalád a lekvárt!
Mert volt kedved látni sok savanyú pofát,
Frigyre léptél, nőül vetted a kovászos uborkát.

Azt azért nem értem, miért tetted ezt velünk?
Azt gondolom, hogy talán ellened vétettünk.
Ígérem nem teszünk Veled ilyet soha!
Csak egyszer szabaduljunk, mint a WC-k rabja.

Szabó István

Szivárvány –
a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos, lelkipásztor
Fejléc: Betűvető Bt. Tördelés: Bene Lászlóné
Nyomda: REXPO Kft. Készült 800 példányban
12. évfolyam 9. szám, megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma: 11738008-20012917

- ♦ **Hittanévnyitó családi istentisztelet** lesz szept. 26-án, vasárnap délután 3 órakor az önkormányzati iskolába járó hittanosoknak és szüleiknek a templomban.
- ♦ **Templomkerti találkozó** és a teremben kézműves foglalkozás lesz szept. 19-én vasárnap délután 3 órától. Gyümölcs, üdítő, sütemény hozható.

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Szept. 12. Nagy Timea block ötézik, Nagy Csaba oboa d' amorézik, Karasszon Dezső csemballózik.

Szept. 19. Sárosi Dániel orgonázik.

Szept. 26. J. S. Bach összes gitárművei I. Tokos Zoltán gitározik.

Okt. 3. Karasszon Dezső orgonál.

Okt. 10. Dobi Bálint orgonál.

Imádkozzunk...

- ♦ a táborért hálát adva,
- ♦ diákokért és tanárokért,
- ♦ kiscsoportjainkért.

Fotó: Dr. Tamás András, Károlyi Ádám, Győri Zsuzsa, ifj. Szabó István
A Szivárvány későbbi számaiban is szeretnénk még táborig felvételeket közölni!

Arbarétumi séta

Táborgyertya műsorából

Kalácstörés

Táborgyertya